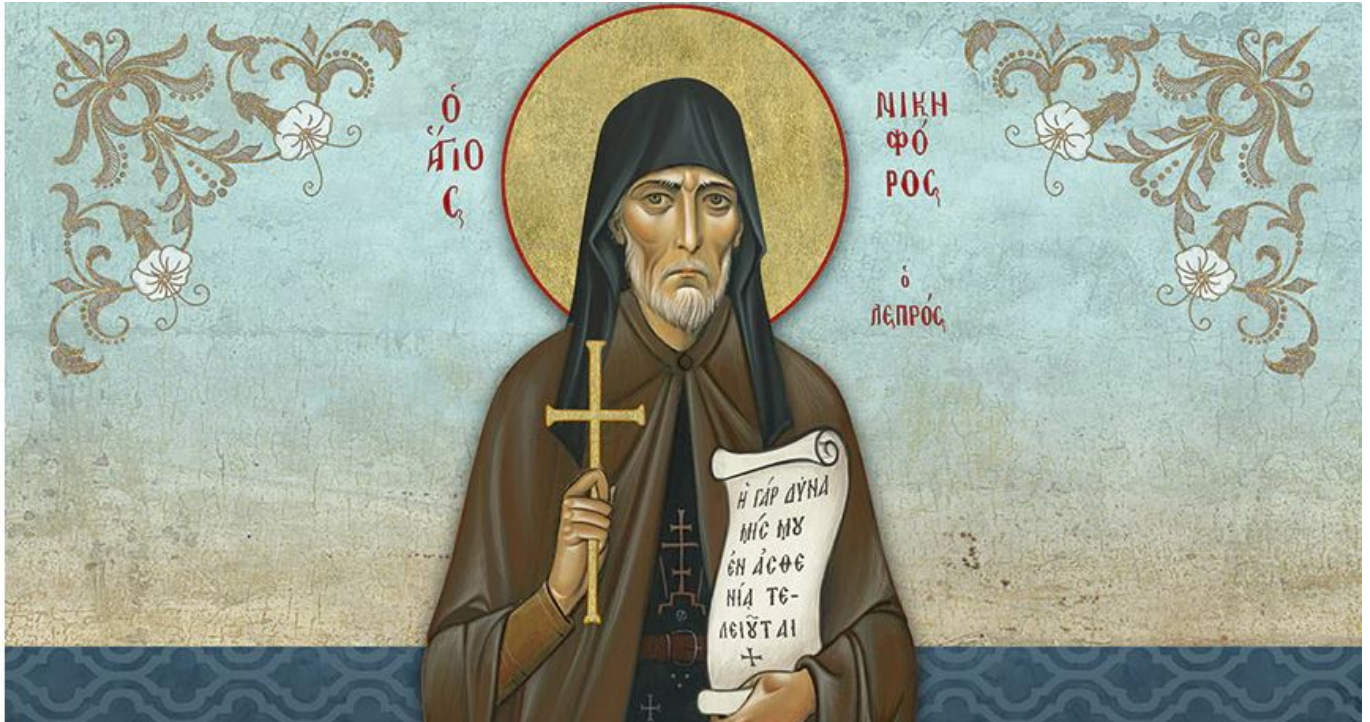

Όσιος Νικηφόρος ο λεπρός - «Ήταν ένα χαμόγελο του ουρανού μέσα εις την λέπραν της εποχής μας»!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Για τον πατέρα Νικηφόρο [τον Όσιο Νικηφόρο τον λεπρό], έγραψε κάποιος: «Πνεύμα Κυρίου επεφέρετο πάνω στη μορφή αυτή...»1.

Και άλλος: «Τα σβησμένα μάτια του αστραποβολούσαν την οσιότητα και από τα τρεμάμενα χείλη του δεν έσβηνε το ουράνιο μειδίαμα μέχρι την τελευταία του αναπνοή. Ήταν ένα χαμόγελο του Ουρανού μέσα εις την λέπραν της εποχής μας»2.

Ο Λευκάδος και Ιθάκης Νικηφόρος έλεγε: «Όταν πήγαινα στο κελλάκι του, γύρω στις αρχές της δεκαετίας του '60, τον έβλεπα ότι γελούσε με όλη του την ψυχή, λες κι έβλεπε τον Χριστό μπροστά του, από πάνω του. Ήταν ένας άνθρωπος πολύ πνευματικός».

Ο γέροντας Μάξιμος, του Ιερού Κελλίου Εισοδίων της Θεοτόκου στην Κερασιά του Αγίου Όρους, έλεγε: «Απ' ό,τι θυμάμαι, ο πατήρ Νικηφόρος ήταν άνθρωπος

μεγάλης υπομονής και καρτερίας, πρότυπο πνευματικής ζωής για μας, άγιος κρυφός».

Η κυρία Κωνσταντίνα Λαμπρινού μας είπε, ότι το 1957 ήρθε στο Λοιμωδών [της Αθήνας] ο πατήρ Νικηφόρος και τον έβαλαν κοντά στον πατέρα Ευμένιο [τον Όσιο Ευμένιο (Σαριδάκη)], που τότε λεγόταν πατήρ Σωφρόνιος.

«Ο πατήρ Ευμένιος έκανε υπακοή στον πατέρα Νικηφόρο, τον είχε πνευματικό του πατέρα. Ο πατήρ Ευμένιος έτρωγε τότε κρέας, του το επέβαλλαν επειδή ήταν άρρωστος. Μετά, όταν ήρθε ο πατήρ Νικηφόρος, ο οποίος δεν έτρωγε κρέας, σταμάτησε και ο πατήρ Ευμένιος να τρώει. Ο καθένας διάβαζε τις Ακολουθίες χωριστά. Ο πατήρ Νικηφόρος τις ήξερε απ' έξω. Δεν έκανε κομποσκοίνια διότι δεν μπορούσε [λόγω της λέπρας που καταστρέφει πολλά σημεία του σώματος του όπως και τα δάκτυλα του]. Ο πατήρ Νικηφόρος πέθανε το 1964, προπαραμονή των Θεοφανείων».

Ο Θεόδωρος Γιαννακής, ο «Θεοδωράκης», που αναφέραμε παραπάνω [υπήρξε και ο ίδιος λεπρός και έζησε με τον Όσιο Νικηφόρο τον λεπρό στην Χίο και στην Αθήνα], έλεγε: «Εγώ έφυγα από τη Χίο το 1950, την 1η Ιουνίου, και ήρθα εδώ (και εννοεί στον Σταθμό Αγίας Βαρβάρας του Αιγάλεω). Ο Γέροντας ήρθε το 1957. Έφεραν και τους υπολοίπους ασθενείς, αλλά εμένα ο πατήρ Νικηφόρος ήταν η αγάπη μου, η συμπάθειά μου, η παρηγοριά μου. Πήγαινα στο δωμάτιό του μέσα και καθόμουν. Οι ευχές και οι συμβουλές, που μου έδινε, ήταν πολύτιμος θησαυρός για όλη την υπόλοιπη ζωή μου. Ήταν αξιαγάπητος».

Ο μακαριστός Χαράλαμπος Μανιδάκης, ένας από τους ασθενείς του Ιδρύματος και άνθρωπος μεγάλης αρετής, έλεγε: «Πήγαινα συχνά στο κελλάκι του Παππούλη, γιατί αναπαυόμουν πολύ να είμαι κοντά του. Ενώ αυτός ήταν αόμματος, σχεδόν παράλυτος, με πληγές, με πόνους, ο ίδιος ποτέ δεν παραπονέθηκε, ποτέ δεν γόγγυσε, αλλά εμάς μας παρηγορούσε, μας ανάπαυε. Ήταν γλυκύτατος, μειλίχιος, χαμογελαστός».

1. «Ανάπλασις» 289, Μάιος-Ιούνιος 1983, σελ. 21.

2. Περιοδικό «Ζωή», αρ. 2376, 16-1-1964.

Ο Άγιος Νικηφόρος ο λεπρός τιμάται στις 4 Ιανουαρίου.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Μοναχού Σίμωνος, ο «Άγιος Νικηφόρος ο λεπρός, ο θαυματουργός».

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)